

Homilija don Pierluigija Cameronija, SDB, postulatorja za zadeve svetnikov salezijanske družine

Rim, Generalna hiša – 24. september 2025

Drugi vatikanski koncil spominja, da »Cerkev po tradiciji časti svetnike in spoštuje njihove pristne relikvije in njihove podobe«. Izraz »relikvije svetnikov« označuje predvsem telesa – ali pomembne dele le-teh – tistih, ki zdaj živijo v nebeški domovini, na tej zemlji pa so bili zaradi junaške svetosti življenja izjemni člani Kristusovega mističnega telesa in živi tempelj Svetega Duha (prim. 1 Kor 3,16; 6,19; 2 Kor 6,16). Nato relikvije označujejo predmete, ki so pripadali svetnikom, kot so oprema, oblačila in rokopisi, ter predmete, ki so bili v stiku z njihovimi telesi ali njihovimi grobovi in milostnimi podobami.

Obnovljeni Rimski misal ponovno potrjuje veljavnost »običaja polaganja relikvij svetnikov pod oltar, ki se posveča, tudi če ne gre za mučence«. Relikvije, položene pod oltar, kažejo, da žrtvovanje članov izhaja iz in ima pomen v žrtvovanju Glave in so simbolni izraz občestva v edini Kristusovi daritvi celotne Cerkve, ki je poklicana pričevati, tudi s krvjo, svojo zvestobo svojemu Ženinu in Gospodu.

Relikvija, ki jo tukaj častimo, je kost iz roke sestre Marije Troncatti.

Jaz, Ezra, sem se ob večerni daritvi vzdignil iz svojega stanja ponižanja in s strganimi oblačili in plaščem padel na kolena ter iztegnil roke k Gospodu, svojemu Bogu.

Tudi sestra Maria je živela svoje življenje z rokami, iztegnjenimi k Gospodu s prošnjo in vdanostjo, ter jih iztezala k bližnjemu v znamenje pomoči, tolažbe in ozdravljenja.

Jezus je sklical Dvanajstere in jim dal moč in oblast nad vsemi demoni ter ozdravljati bolezni. Poslal jih je oznanjat Božje kraljestvo in ozdravljati bolne... Potem so odšli in hodili od vasi do vasi, povsod oznanjali dobro novico in opravljali ozdravljenja.

Tudi sestra Maria je bila misijonarka evangelija, oznanjala je Božje kraljestvo, ozdravljala bolne, hodila od vasi do vasi, opravljala ozdravljenja telesa in duše.

Roke sestre Marije so bile roke, ki so sprejemale, pomagale, zdravile, blagoslavljale.

Prvo srečanje s plemenom Shuar na poti v Macas natanko pred 100 leti: roke, ki zdravijo in ozdravljajo

Dejansko, kakšen praznik in hkrati kakšen velik strah je prvo srečanje z Indijanci. Dobrodošlica je pogojena z varnim prehodom, brez katerega ni predviden noben odlog, niti vrnitev v domovino, temveč le takojšnja usmrnitev. Hči poglavarja, najstnica, je bila nekaj dni prej po nesreči zadeta s kroglo iz puške zaradi rivalstva med sovražnima družinama. Rana se je že gnojila. Vrač je odklonil poseg in primer je resen. Vedoč, da je med misijonarji zdravilka, brez velikih uvodov postavijo alternativo: »Če jo ozdraviš, te sprejmemo, če umre, te ubijemo«. Pomenljiv podatek pravi, da je enaka usoda namenjena tudi drugim v skupini. Medtem nekateri bojvniki kot »kipi maščevalci« stražijo majhno misijo. Vsi gledajo sestro Marijo s prosečimi očmi. Poglavar odpre vrata, prinesejo dekle in jo položijo na mizo. »Sestra Maria, operirajte jo«, reče mons. Comin, apostolski vikar. »Nisem zdravnica, monsinjor; in s čim, s kakšnimi instrumenti?«. »Vsi bomo molili, medtem ko boste operirali«, vztraja inšpektorica mati Mioletti. Tudi dekle jo gleda. Sestra Maria položi roko na njeno čelo: čelo je vroče. Misijonarka prosi, naj zavrejo vodo in s pomočjo jodove tinkture ter žepnega nožička, skrbno steriliziranega na plamenu, opravi odločen rez, priklicujoč v mislih Pomočnico, medtem ko misijonarji molijo v kapeli. Kot potisnjena od nevidne roke, krogla poskoči ven in pade na tla, med divjim smejom Kivarjev, ki izražajo svoje zadovoljstvo. »Nebeška mati mi je pomagala, je napisala sestra Maria, videla sem čudež: lahko sem izvlekla kroglo in deklica je ozdravela, hvala Mariji Pomočnici in materi Mazzarello«. Tako, pripisujoč začetek svojega dela materinskemu posredovanju Pomočnice, se ji odpira široko polje misijona: ta deklica je znamenje pozornosti, ki jo bodo sestra Marija in salezijanske sestre

namenile obrambi in spodbujanju življenja in rasti deklic in deklet posebej. Deklica, ranjena zaradi plemenskega in maščevalnega sovraštva, proti kateremu bo sestra Marija z vsemi misijonarji bojevala dobro bitko evangelija, oznanjajoč odrešilno moč odpuščanja in sprave.

Roke, ki molijo

Duše je spremljala z rožnim vencem v roki, darujoč skrivnosti Kristusovega trpljenja, njegovih radosti in njegovih zmag za tiste, ki so se ji približali. Skupaj z medicinskim problemom je sposobna uvideti življenjski in družinski kontekst, saj »ni mogla videti nikogar, da trpi. Prenesla je vsak napor, da reši vsako težavo in prinese vsakemu mir«. Končni cilj je jasen: pripeljati ali ponovno približati vse Bogu. »Z rožnim vencem v roki je reševala težke primere, tako materialne kot zdravljenje bolnikov, kakor tudi težke gospodarske in duhovne zadeve: ponovno spraviti skupaj razdeljene družine, vrniti v prijateljstvo z Bogom tiste, ki so bili leta oddaljeni od njega«. Njen botiquín tako postane ambulanta za duše. »Ko je zdravila bolnike, se je sestra Maria živo zanimala za njihovo versko-moralno življenje in probleme vsakega ter tiste družine. Zнала je usmerjati in spodbujati, znala je voditi in popravljati z vso jasnostjo«.

Čudežne roke

Nek moški, strašno opečen in nor od bolečine, je tako ozdravljen po sestri Mariji: začne zdravljenje z rožnim vencem in ga zdravi nekaj tednov. Po tridesetih dneh ta moški z ženo gre in izpolni zaobljubo, ki jo je dal Brezmadežni Mariji iz Macasa: popolnoma zdrav je, brez kakršnega koli znaka ali brazgotine na koži. Nihče ni verjel, da bo preživel to preizkušnjo. Bog ga je ozdravil skozi čudežne roke in vsakodnevne molitve ter materinsko srce sestre Marije. Njeno gorečnost dobro opiše sklep: »Junaška v prakticiranju ljubezni. Ni gledala na žrtve, niti na nevarnosti, niti na okužbe, še manj se je ustavila pred neugodnimi vremenskimi pojavi... zadostovalo ji je vedeti, da nekdo trpi, da je pohitela na pomoč, nosoč v srcu upanje, da lahko naredi dobro, tudi njihovim dušam«.

Roke, ki gasijo ogenj sovraštva in maščevanja

Okoli sedmega, osmega leta se Maria med poletjem nahaja na Col d'Aprici, z drugimi pastirčki, ki so zbrali svoje črede in se igrajo ob potoku. Dečki se po nevihti odločijo prižgati ogenj, da bi se posušili, vendar nenaden sunek vetra potisne plamen proti Mariji, vžgejo se njena oblekica in nogavice. Prestrašena poskuša z rokami pogasiti plamene, medtem ko se nogavice smodijo na nogah, in roke, ožgane, počrniijo in otrpnejo. Mimoidoči moški prihiti, pogasi ogenj in medtem, ko jo poskuša oskrbeti z oljem, vzklikne: »Uboga deklica, nikoli več ne bo mogla uporabljati svojih rok!«. V nekaj urah pa roke in roke ponovno postanejo zdrave in lepe, brez sledu opeklin, medtem ko brazgotine na nogah ostanejo za vse življenje. Še en ogenj bo obliznil življenje Marije Troncatti: ogenj sovraštva in maščevanja, ki ga bo pogosto videla divjati v svojem misijonskem življenju med Shuarji in koloni. Ogenj, ki ga bo ona poskušala pogasiti z oljem dobrote, in na koncu življenja z oljem svojega lastnega življenja, darovanega v žrtev. In te roke bodo orodja za ogenj ljubezni, ki bodo lajšale, negovale in tolažile tolike.

Roke, ki se izročajo v Bogu

Sestram, ki ji izražajo svojo stisko in strah zaradi razmer v Sucúi, z odločnostjo in trdnostjo odgovori: »Hčerke, ne bojte se zaradi tega, kar se je zgodilo; izročimo se v Božje roke in molimo za spreobrnjenje hudobnih! Ostanite v miru! Zaupajte v Devico Pomočnico in videle boste, da ta stiska ne bo trajala dolgo: zelo kmalu bosta prišla mir in spokojnost! Zagotavljam!«. To so besede slovesa, v miru življenja, ki se je popolnoma darovalo.